

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Δ' Λουκά – Τίτ. 3,8-15 (11/10/2015)

Η Αργολογία

Ο Απόστολος Τίτος, αγαπητοί μου αδελφοί, ήταν ένας εκ των βασικών συνεργατών του Αποστόλου Παύλου, στο έργο της ιεραποστολής. Γι' αυτό, εκτιμώντας την πίστη του, την αφοσίωση και τα πνευματικά του χαρίσματα, ο Πρωτοκορυφαίος Απόστολος τον κατέστησε πρώτο Επίσκοπο και Ποιμένα της Εκκλησίας της Κρήτης. Προς αυτόν απηύθυνε μία εκ των λεγομένων «ποιμαντικών» επιστολών του, από τον επίλογο της οποίας προέρχεται το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα. Ο Παύλος συμβουλεύει τον Τίτο για τον καταρτισμό του ποιμνίου του και την υιοθέτηση συμπεριφορών συμβατών προς την διδασκαλία του Ιησού Χριστού, συνάμα με την αποφυγή άλλων που απάδουν στην Χριστιανική ιδιότητα. Π.χ., του συστήνει οι Χριστιανοί να προΐστανται καλών έργων και ν' αποφεύγουν ανόητες συζητήσεις, έριδες και αντιπαλότητες, γιατί είναι ανωφελείς και μάταιες. Του συστήνει, επίσης, ν' αποφεύγει τους αιρετικούς, οι οποίοι έχουν αυτοκαταδικαστεί σε απώλεια.

Από τα παραπάνω, που αφορούν όλους όσοι πιστεύουμε στον Ιησού Χριστό και είμαστε μέλη της Εκκλησίας Του, θα καταθέσουμε μερικές σκέψεις περί της αποφυγής των ανόητων συζητήσεων, στις οποίες αναφέρεται ο Παύλος, οι οποίες στην ασκητική γλώσσα της Εκκλησίας μας συνιστούν την αργολογία.

Ο λόγος και η δυνατότητα της έκφρασης είναι από τα μεγαλύτερα δώρα κι ευεργετήματα του Θεού προς τον άνθρωπο, που τον διαφοροποιούν καθοριστικά από την άλογη κτίση. Με το λόγο, μάς δίδεται η δυνατότητα να εκφράσουμε τον εσωτερικό μας κόσμο, τα συναισθήματα και τις σκέψεις μας και να διαλεχτούμε με τον συνάνθρωπό μας. Τα λόγια μας μπορούν να δημιουργήσουν και να εκφράσουν την καλοσύνη, την ομορφιά και τη σοφία. Μπορούν να υμνολογήσουν τα μεγαλεία του Θεού. Συχνά, όμως, αποκτούν αρνητικό περιεχόμενο, γίνονται περιττά και ανωφελή και μετατρέπονται σε πάθη, που βυθίζουν την ψυχή στο σκοτάδι αμέτρητων παθογόνων καταστάσεων. Στο Ευαγγέλιο σημειώνεται χαρακτηριστικά ότι *παν ρήμα αργόν ό εάν λαλήσουσιν οι άνθρωποι, αποδώσουσιν περί αυτού λόγον εν ημέρα κρίσεως*¹.

Δεν είναι λίγες οι φορές που τα λόγια μας, όπως λέει ο λαός, «τσακίζουν κόκαλα», εκφράζουν συναισθήματα κακίας και αλαζονείας. Άλλοτε γίνονται συκοφαντικά, προδοτικά ακόμα, περιέχουν το ψέμα και την απιστία, προκειμένου να καλύψουν την ανθρώπινη αδυναμία και να μεταθέσουν σε άλλους προσωπικές ευθύνες. Μια καλή

¹ Ματθ. 12,36

κουβέντα προκαλεί χαρά, ευχαρίστηση και αισιοδοξία. Μια κακή και εμπαθής κουβέντα μπορεί να προκαλέσει ανεπανόρθωτο κακό και να ματώσει την καρδιά.

Μερικές φορές, επίσης, ο λόγος μας εξαντλείται σε ανόητες και ανώφελες συζητήσεις, στο κουτσομπολιό και στην κατάκριση, ενώ, ως δώρο του Θεού, θα πρέπει η χρήση του να γίνεται μετρημένα, όπως απαιτούν οι σοβαρές επιπτώσεις του στη ζωή μας και στη ζωή των συνανθρώπων μας. Να τον χρησιμοποιούμε για την ωφέλεια του πλησίον μας και για την προσωπική μας τελείωση. Να τον χρησιμοποιούμε συνεχώς ως ευκαιρία και δυνατότητα προσευχής και άμεσης επικοινωνίας με το Θεό, αλλά και ως μέσον εξαγόρευσης των αμαρτιών μας, διά του Ιερού Μυστηρίου της Εξομολόγησης.

Ο Αβάς Κασσιανός θεωρούσε την αργολογία δαιμονική ενέργεια και τον διάβολο θιασώτη αυτής και αντίπαλο κάθε πνευματικής διδαχής. Επιβεβαίωνε, μάλιστα, τον λόγο του με αυτό το παράδειγμα: «Μια φορά, καθώς μιλούσα για ψυχωφελή ζητήματα, σε κάποιους αδελφούς, τόσο πολύ νύσταξαν, που δε μπορούσαν ούτε τα βλέφαρά τους να κουνήσουν. Κι εγώ, τότε, θέλοντας να φανερώσω πως αυτό συμβαίνει από δαιμονική ενέργεια, άρχισα ν' αργολογώ. Στη στιγμή ξενύσταξαν κι έγιναν ολόχαροι! Όσο μιλούσαμε για ουράνια πράγματα, τα μάτια όλων σας τα έκλεινε ο ύπνος. Μόλις, όμως, ακούστηκαν λόγια μάταια, όλοι ξενυστάξατε και ακούγατε πρόθυμα. Σας παρακαλώ, λοιπόν, αδελφοί, να συναισθανθείτε την ενέργεια του πονηρού δαίμονα κι έτσι να είστε προσεκτικοί και να φυλάγεστε από το νυσταγμό, κάθε φορά που κάνετε ή ακούτε κάτι πνευματικό»².

Είναι ανάγκη, λοιπόν, αγαπητοί μου, να σκεφθούμε όλα τα παραπάνω για να καταλάβουμε γιατί ο Απόστολος Παύλος τοποθετεί τις ανόητες συζητήσεις, την αργολογία δηλ. στην ομάδα των επικίνδυνων πνευματικών εκτροπών, ως θεμελιώδες κακό. Γιατί αποστασιοποιεί τον νου του ανθρώπου από την επαφή του με το Θεό και τον οδηγεί σε ανούσιες, χωρίς πνευματικό περιεχόμενο και αρνητικές για την ψυχή του καταστάσεις. Να επιδιώκουμε να κρατούμε το νου μας προσηλωμένο στη σκέψη του Θεού, να συμμετέχουμε με χαρά κι ευχαρίστηση σε διαλόγους και συζητήσεις για πνευματικά και ωφέλιμα ζητήματα, καθότι τα αντίθετα είναι ανωφελή και μάταια. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² «Λειμωνάριον», τ. 56, Μάρτιος – Απρίλιος 2011